

K G J O H A N S S O N

ALPHA

 SAGA
EGMONT

K G J O H A N S S O N

ALPHA

 SAGA
EGMONT

KG Johansson

Alpha

SAGA Egmont

Alpha

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2020 KG Johansson och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles.

ISBN: 9788726825138

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med SAGA Egmont samt med författaren.

*We should recognize that there can exist
instrumentally powerful information
processing systems - intelligent systems -
that are neither inherently good nor
reliably wise.*

*- Nick Bostrom, *Superintelligence**

1

Solen var het på gränsen till smärtsam. Den brände på hennes nakna rygg och Coral visste att varje liten vattendroppe på hennes kropp fungerade som en lins och gjorde strålningen ännu hårdare. Hade jag inte vuxit upp här, tänkte hon, och dessutom fått min mammas och pappas modifierade gener, skulle jag aldrig ha vågat göra så här: mitt på dagen, med solen nästan exakt mitt på himlen som en ljudlöst dånande kärnreaktor. Hon mindes mycket väl alla historier om Hanauma Bay, ett par mil åt öster, fortfarande ett naturreservat med mängder av imponerande vackra och färggranna tropiska fiskar, så orädda att de verkade tama. Ända från 1900-talet hade turister och oförsiktiga lokalbor snorklat där, kanske i timtal under den obarmhärtiga solen, och efteråt fått dra loss kvadratdecimeterstora hudbitar – Coral kände en liten rysning när hon tänkte på alla melanom som måste ha börjat så.

Men för henne var det ingen fara. Infödd på ön, hade bott här i nästan hela sitt liv förutom några månader under jinnkriget, och med modifierade gener. Hon kunde njuta utan oro och hon gjorde det.

Just nu var hon ungefär hundra meter ut. Dyningarna kom mjukt och rytmiskt in söderifrån och hon kunde se ända bort till Waikiki, där kryssningsfartyg och lustjakter var små vita fläckar framför hotellen. Coral lade sig platt på sin boogieboard, paddlade upp lite fart och lät vågorna ta över.

Total frihet, tänkte hon med den lilla del av hjärnan som inte ägnade sig helt åt njutning. En vecka kvar innan terminen börjar, bara några sammanträden. Bara paddla ut hit och låta mig föras iland.

Något glimmade till inne vid hennes hem. Hon höjde huvudet en aning för att se bättre. En solbil, svart mot allt det vita, som just stannade på gården. Coral undrade vem det kunde vara. Hon kände ingen som ägde någon solbil. Nya biologiska drivmedel hade kommit i ropet för flera decennier sedan och de bilarna var både billigare och bättre.

En man klev ur bilen och hennes föräldrar – hon såg Avas svarta hårburr, Holmes ljusare kortklippta – kom från pation för att möta honom. Coral var fortfarande över sextio meter från stranden och undrade vem han var. Någonting med honom ... Han väckte en underlig känsla som hon inte kunde identifiera.

Tjugo meter från stranden såg hon. Uniformen avslöjade allt. Coral vinkade förvirrat. Främlingen och hennes föräldrar vinkade tillbaka. Hon tog sig i land, slängde vårdslöst brädan på marken och halvsprang upp till gruppen.

”Dreas!”

”Coral!”

Hon var andfådd efter språngmarschen uppför stranden. Dreas såg henne oavvänt i ögonen och hon undrade varför. Hon borde i alla fall ta bort ett av de tänkbara skälen för stirrandet.

”Mamma! Pappa! Vi har faktiskt gäster! Klä på er någonting!”

”Du är inte så välklädd själv”, sade hennes pappa.

”Å.” Hennes arm flög automatiskt upp. Sedan tänkte hon på att det faktiskt inte spelade någon roll och tog ned

armen. "Ta med en topp åt mig."

Hennes föräldrar gick nästan alltid nakna här hemma. Tomten var stor och grannarna i trakten följde samma trend. Coral själv var lite mer försiktig och hade för det mesta åtminstone en nederdel på sig, särskilt i havet.

"Coral." Hon kände hans blick och vågade se på honom igen.

Vad var det, sju år sedan? Åtta? Han var sig lik: mörkblont hår, blå ögon, en nordisk kontrast mot hennes egna kolsvarta hår och mörka hy. Dreas hy hade bleknat lite efter hans tid här och möjligen var han ännu mer vältränad nu än när de studerade på Mānoa.

Han gjorde en osäkert tafatt rörelse med händerna. Corals kropp förstod innan hennes hjärna gjorde det och hon kastade sig automatiskt i famnen på honom. Han kramade tillbaka och de stod så en stund. Känslan och lukten av hans kropp förde henne tillbaka i tiden. Hon blundade, som om hon ville att ögonblicket skulle vara för alltid.

"Sju år", sade Dreas.

Hon kände hans grepp slappna av och gjorde sig genast fri. De stod där, på bara några decimeters håll, och såg på varandra.

"Sju år", upprepade Coral - "jag trodde det var åtta."

"Nej. Sju år sedan jag tog skytteln upp till Lani-porten." Han log. "Så vad har du haft för dig?"

Hon öppnade munnen men hennes föräldrar räddade henne. Holmes och Ava Ramsay kom ut från sin vita bungalow, påklädda i shorts och T-tröjor, bärande på varsin överlastad bricka.

Dreas verkade lite blyg först, kanske hade han fått tunghäfta av all naken hud, men tinade upp efter en kopp te och ett glas Old Pali. Han svarade artigt på Avas och Holmes frågor om vad som hade hänt efter studierna här:

efter kriget mot jinnerna hade Dreas, i stort sett utkastad från sin egen hemvärld, följt med Corals familj hem till Hawai'i. Han hade doktorerat vid Mānoauniversitetet samma år som den fem år yngre Coral. Efter sin examen hade han återvänt till flottan, var nu kommandör inom underrättelsetjänsten där och trivdes utmärkt.

"Så flottan kämpar på", sade Holmes, "fastän det är fred?" Holmes kunde själv vara en sinnebild för fred och avspänning - nästan lika blond som Dreas, och exakt lika lång, men sedan de kom hem efter kriget hade Holmes likt många människor med hawai'ianska gener börjat lägga på sig och bar nu på kanske femton kilos övervikt. Det bekymrade varken honom eller Ava - den enda som tyckte att han kunde motionera lite och ta bättre hand om sig var Coral. Som Holmes gärna lyssnade på men aldrig lydde.

"För militärer är det aldrig fred", sade Dreas. "Särskilt inte för underrättelsetjänsten. Utan att gå in på detaljer kan jag säga att vi aldrig vilar och att, ursäkta om jag låter skrytsam, det i hög grad är vi som ser till att freden hålls."

"Samväldet är ganska lugnt nu, enligt vad jag förstår", sade Ava. "Är ni oroliga för jinnerna?"

"Inte direkt", sade Dreas efter ett ögonblick, och någonting i den lilla pausen fick Coral att tänka: han ljuger.

En främmande intelligens som fick namnet jinner hade dykt upp, av allt att döma från ingenstans, för elva standardår sedan. Coral hade varit tolv år gammal då och hela familjen var på väg till Ceti Alpha när de kidnappades av jinner. Corals föräldrar sövdes ned. Jinnerna var formskiftare och två av dem tog Holmes och Avas gestalter. De simulerade föräldrarna placerade sin intet ont anande dotter i ett underligt spel, en värld med svävande gräsbevuxna öar och märkliga djur. Jinnen som föreställde hennes mamma sade till henne att resan skulle ta flera dagar och att hon kunde roa sig med spelet. Coral blev mer

och mer mystifierad men fick till slut kontakt med Dreas, som då var ung sambandsofficer på ett stridsskepp. Tillsammans löste de spelets gåta och avslöjade jinnerna, som visade sig vara avancerade stridsmaskiner. Deras okända skapare hade inte utrustat de dödliga maskinerna med jagmedvetande och när ett virus gav dem sådant lade de förvirrat ned sina vapen.

Under sina första år i fångenskap hade jinnerna verkat acceptera sin situation. De hade betett sig fredligt och samarbetat om allt. Men sedan hade ett stort antal jinner försvunnit. Ingen visste vart - och de få som fanns kvar ville inte svara på frågor. Efter ett par dagar spärrades de kvarvarande in och bevakades hårt.

Inga nya angrepp hade kommit. Men Coral vaknade fortfarande kallsvettig vissa nätter efter att ha drömt att hon var tillbaka i spelet. I drömmen anade hon något med djuren på de där öarna, något som hon aldrig riktigt kunde sätta fingret på, och det slutade med att hon hoppade mellan svävande öar, fram och tillbaka, hit och dit, jagande efter djur som ständigt flydde undan.

Numera pratade Coral sällan med Ava och Holmes om saken. Hon visste att det var orättvist men eftersom jinnerna hade tagit hennes föräldrars gestalter ville något i hennes undermedvetna skylla drömmarna på dem. Hon ville inte älta den saken, eller få sina föräldrar att älta den. De hade varit hjälplösa och ingen rådde för någonting.

Utom jinnerna förstås.

"Men du har väl nytta av din doktorsexamen?" frågade Holmes för att bryta tystnaden.

"Det är klart han har", sade Ava.

Dreas nickade två gånger. "Absolut." Det var lättare för honom att se på Ava nu. "Jag läste ju informationsteori och jag har kunnat utveckla en hel del algoritmer som kan

avslöja ... ja, olika saker", avbröt han sig. "Det är bäst att jag inte säger för mycket."

"Är vi avlyssnade?" sa Holmes, kröp ihop och såg med låtsad oro upp mot himlen.

"Självklart är vi det. Våra nät, datorer när vi använder sådana - allting kan plocka upp ljud och oftast bild också. Men det är bara datorer som analyserar, inga människor kommer åt materialet. Och är ni inte agenter för jinnerna behöver ni inte oroa er."

Ava spärrade upp ögonen. "Finns det människor som vill vara agenter åt jinnerna?"

"Det finns", sade Dreas, "alla sorter. Ni vet." Han vände sig till Coral. "Och där fick jag gratis en övergång till varför jag är här."

"Jag trodde att du bara ville träffa mig", sade hon, överdrivet kokett så att han skulle förstå skämtet.

Han log snabbt, höjde på ögonbrynen och gjorde en sned "kanske det"-axelryckning. "Visst. Det är inte obehagligt att se dig. Men jag är faktiskt här i jobbet. Jag vill anställa dig."

"Du?" Coral var överraskad. "Anställa mig?"

"Ja. Formellt är det förstås mina chefer men jag har varit med och gått igenom dina meriter. Du ligger bäst till bland många."

Hon blev nyfiken. "Vad handlar det om? Jag har inte sökt något jobb?"

"Det här är inte ett jobb som annonseras ut. Det gäller i princip samma saker som du gör nu. Du studerar ju existerande och tänkbara livsformer. Den där sydafrikanska bakterien, den heter ..." Han rynkade pannan när han inte mindes.

Coral visste genast och kunde inte låta bli att briljera. "Candidatus Desulforudis audaxviator?"

”Den som existerar utan syre och lever på reducerat sulfat från radioaktiv strålning?”

”Det är den, ja. Sådana livsformer, och diverse organismer från andra världar. Exobiologi, om du så vill. Men”, tillade hon genast, ”efter jinnerna vet vi ju att exobiologi kan vara väldigt ... exotisk ... och jag sysslar också med kvantfenomen och sådant. Begreppet exobiologi har vidgats.”

Corals föräldrar satt tysta. Spända.

”Vi tillfångatog jinner när kriget slutade”, sade Dreas. ”Fyra stycken finns på universitetet i Libitum på Ceti Alpha. Vi försöker förstå dem men det är svårt. Det här är inte de som höll dig fången, de här fyra lyckades undvika att få jagmedvetande. Nu har vi dem i burar och försöker bli kloka på dem. Ingen har lyckats än, så vi letade bland unga och djärva forskare och ditt namn var ett av de första som kom upp.”

Ava harklade sig försiktigt. ”Vad skulle det här ... innebära?”

”Några månader på Ceti Alpha. Tre eller sex, på sin höjd. Jag kommer att vara medhjälpare. En dansk kvinna, Karen Freuchen, blir din närmaste medarbetare, och dessutom John Guines från Alpha och Anton Schroeder från Schweiz. Det borde bli ett bra team. Lönen är – oss emellan, sprid inte det här på Mānoa – lönen är tre gånger högre än vad du tjänar nu.”

Coral tänkte säga något men var förvirrad och Ava hann före. ”Tre månader till ett halvår?”

”Ja. Det borde räcka, projektet är begränsat. Om inte Coral och de andra kan lösa det här på den tiden måste vi ha en ny grupp. Det är lätt att fastna i hjulspår när sådana här problem ska lösas.”

Coral mindes vad hon ville säga. ”Måste jag säga upp mig från Mānoa?”

Dreas satte handen för munnen och hostade teatraliskt. "Nej", sade han och såg henne i ögonen. "Jag har pratat med dem och du får en vikarie som blir införstådd med att du kan komma tillbaka när som helst. Coral, jag vill verkligen att du gör det här. Det är viktigt för hela samväldet. Jinnerna kan komma tillbaka vilken dag som helst och det är inte alls säkert att vi skulle kunna vinna igen."

"Tänker ni ge dem medvetande?" sade Holmes.
"Fångarna?"

"Knappast." Dreas skakade på huvudet. "Vem vet vilka motmedel de kan ha uppfunnit på elva standardår? Coral, vi behöver verkligen det här. Och vi tror verkligen på dig."

Hans blick var faktiskt bedjande och Coral visste redan att hon skulle säga ja. Men inte genast. Hon viftade med en horisontell handflata. "Ge mig ett dygn. Jag vill sova på saken och prata med universitetet."

"Du sover väl över här?" sade Ava till Dreas. "Holmes röjer gärna ur gårdshuset där du bodde förr."

Dreas kastade en snabb blick på Coral. "Tyvärr. Jag har annat att göra medan jag är här. Men vi kanske ses i morgon igen?"

"Självklart", sade Holmes.

"Och Coral, om du bestämmer dig för att ta jobbet - packa det du måste ha med dig. Du behöver inte ta med så mycket, vi kan köpa mer kläder och sådant på Alpha, men om du har favoritplagg, filer, smycken ..." Han gestikulerade osäkert och slutade: "Vad det nu kan vara."

"Du vet vad vi tycker", sade Ava.

Det var som när Coral var liten: båda föräldrarna hade kommit in i hennes rum efter att hon hade gått och lagt sig. Jinnerna som föreställde Holmes och Ava hade gjort samma sak och efter det var Coral lite skeptisk till sådana besök.

”Ja”, sade hon, ”jag vet. Pojkvän. Bröllop medan ni fortfarande ser bra ut. Barnbarn. Jag vet.”

”Det är bra att du brinner för din forskning”, tog Holmes över. ”Men du vet hur många som hamnar på forskningsberget. Plötsligt är du femtio år gammal och då är det inte så roligt att vara ensam.”

”Vi kommer inte alltid att finnas”, sade Ava tyst.

Coral lade tre kuddar bakom sig och satte sig upp. ”Jag vet allt det där. Har hört det förr. Men jag vill ta den här chansen. Jag är tjugotre och har aldrig bott för mig själv. Efter kriget har jag aldrig varit borta från jorden, knappt utanför Hawai’i.” Hon andades in, länge, och släppte ut luften som en suck. ”Jag tror att jag kommer att åka om universitetet inte krånglar, och Dreas sade att de inte kommer att göra det. Låt mig resa – jag menar, jag tänker göra det här och ni kan inte stoppa mig, men försök inte tigga och övertala mig att stanna kvar, då blir det bara fel. Bättre att jag åker, kommer hem om några månader, och då kanske jag känner att jag vill ... stadga mig.”

”Men –”

”Inga men.” Coral avbröt Ava och höll upp ett förmanande pekfinger. ”Jag behöver varken höra något om killarna på Mānoa eller om Dreas. Jag känner dem bättre än du, det är inget fel på dem, det är bara det att jag inte vill just nu. God natt. Och stäng dörren.” Hon föste undan kuddarna och lade sig ned med ryggen mot sina föräldrar.

Det klickade till när dörren stängdes.

Coral ältade sina föräldrar en stund. Innan jinnkriget hade de varit lugna och tillåtande. Ingen hade fått sova hos kompisar eller ge sig ut på långa utfärder lika lätt som Coral. Men upplevelserna i jinnernas lilla skepp – först en nedsövning, som varken Holmes eller Ava sade sig minnas någonting av, och sedan uppgörelsen i slutet när stridsskeppet *Kerimov* hade varit mycket nära att förvandla

familjen Ramsays lilla skepp till joner – de upplevelserna hade gjort Holmes och Ava försiktiga. Mycket försiktiga. Det var faktiskt konstigt att de vågade gå nakna så mycket, tänkte hon. Och av någon anledning fick den tanken henne att tänka på Dreas och lite senare somnade hon.

Mānoa-universitetet låg bara tre kilometer inåt landet från Corals hem öster om Honolulu. Hon valde att ta cykeln den här dagen – att åka med Holmes och Ava skulle ha medfört diskussioner som hon redan kunde utantill. Hon åkte i god tid, cyklade utan stress och kom fram mer än tio minuter innan hon borde befinna sig i labbet. Hon nätade till Pupuka, den unge mannen som var hennes assistent, och sade att hon skulle bli sen. Pupuka hade en tvillingsyster och hette därför egentligen Māhoe, men eftersom han var så smärtsamt tilldragande hade han fått smeknamnet som helt enkelt betydde "ful". Det hade hänt, på två eller tre fester, att Coral hade funderat på att lära känna honom närmare. Men än så länge hade hon lyckats hålla sig.

Hon nätade sin prefekt och undrade om hon kunde komma en stund. Rosa Epekema sade "Jag har redan bokat in dig".

Några minuter senare satt Coral mitt emot kvinnan. Epekema hade gjort en av de ungdomsbehandlingar som blev mer och mer vanliga i amerikanska stater och såg ut som en trettioåring fastän hon egentligen var dubbelt så gammal. Lyckligtvis var hon inte en av dem som försökte bete sig "ungdomligt" genom att använda slanguttryck och förkortningar. Vilket innebar att hon framtonade som en mycket mogen och eftertänksam trettioåring.

Epekema var också mycket klarsynt och kunde genomskåda det mesta. Nu såg hon på Coral i några sekunder innan hon lade ifrån sig en liten pad och rättade till kragen på sin stärkta vita skjorta.

Hon sade: "Så du lämnar oss?"

"För en tid." Coral hade mer eller mindre väntat sig att samtalet skulle börja så. "När förstod du?"

"Så fort Dreas pratade med mig. Jag har väntat länge på att du skulle vilja testa vingarna. Jag vet ju att du gillar Dreas och det här låter ju som en bra chans. Ta den."

"Ja", sade Coral, "det tänker jag göra."

Rosa Epekema studerade henne. "Mamma och pappa?"

"Mamma och pappa", instämde Coral. "De vill ha mig kvar här. Jag kan ju inte stanna i evighet men när det blev verklighet så här fort ... jag känner mig nästan lite skurkaktig."

Prefekten skakade på huvudet. "Glöm det. Finns ingen anledning. Du kan skicka sonder till dem varje dag om du så vill." Aningen av ett leende. "Och du kommer att jobba med Dreas. Och skaffa förnämliga meriter."

"Ja, jag vet. Jag har bestämt mig."

Epekema sköt fram den lilla paden. "Här är din ansökan. Jag har beviljat ledigt hela året. Kommer du tillbaka ordnar vi något åt din vikarie. Skriv på så är det klart."

Coral ögnade dokumentet, utan att riktigt förstå vad som stod där, och lät paden läsa av hennes näthinna.

"Så", sade Roa Epekema. "Nu går vi till fiket. Jag har beställt tårta."

Resten av dagen blev ett virrvarr av kramar, lyckönskningar, försäkringar om att hålla kontakten och mer kramar. På något sätt som Coral inte riktigt hann förstå förflyttades firandet till en bar och blev en riktig fest. Hennes föräldrar var där och sade inte ett ord om att hon borde stanna hemma - de hade till och med packat en väska åt henne. När hon snabbt tittade igenom dem såg hon exakt de kläder och andra föremål som hon själv skulle ha valt, och de omfamningar hon gav Holmes och Ava då

var säkert de ömmaste under hela dagen. Framåt kvällen blev allting mer och mer suddigt och hon visste inte riktigt säkert hur hon hade hamnat ombord på en skyttel. Men på något sätt måste det ha hänt.

"Här", sade Dreas och gav henne ett glas vatten. Coral drack och kände en bitter bismak.

"Vad är det?"

"Tillnyktring. Det här är en direktskyttel, den nya varianten du vet, vi flyger genom den första porten om några minuter."

"Å. Hur många portar?"

"Tre eller fyra, jag minns inte säkert. Vi borde vara på Alpha inom tio minuter."

Coral drack resten av vattnet. Den bittra bismaken lade sig snart och hon kände berusningen blekna bort. "Gjorde jag bort mig mycket?" frågade hon.

"Inte farligt. Du tungkysste prefekten -"

"Vad!"

"- nej, jag skojar bara. Alla hade trevligt och du var ditt vanliga förtrollande jag. De kommer att sakna dig."

"Nu får jag dåligt samvete." Kände hon sig möjligen en liten aning bakfull?

"Det går över om ett par minuter." Hon undrade vad han svarade på. En klocka klingade mjukt. "Port alldeles strax. Ingen yrsel eller något?"

"Lugnt."

"Bra."

Hon såg den omöjligt slingrande porten på en skärm och några ögonblick senare kändes det som om hon föll ut ur och in i sig själv samtidigt. Hon svalde och kände efter men nej, varken yrsel eller illamående. Resorna mellan de återstående portarna tog inte så många sekunder och efter ett par minuter såg hon Ceti Alphas glittrande städer på skärmen.

”Vad är klockan här?”

Dreas blundade kort och sade sedan: ”Strax tre på eftermiddagen. Perfekt. Vi åker till din lägenhet och lämnar av dina saker och sedan ska vi äta middag med dina kollegor.”

”Karen Freuchen”, sade Coral. ”John ... Guines? och ...”

”Schroeder. Anton Schroeder.”

Hon funderade på att fråga mer men lät det vara. Hon skulle snart träffa dem. Det var roligare att se Alphas glitter lösas upp i enskilda ljus, som i sin tur löstes upp och bildade kvarter eller enorma byggnader, en bländande storstad under henne. Ceti Alpha, tänkte hon. Gästforskare. Specialist.

Det var faktiskt inte så illa.

2

Så snart de kom ut i den svala kvällsluften började hon gäspa. Alpha var en mycket jordlik planet vid stjärnan Tau Ceti, ungefär tolv ljusår från jorden. Alpha hade en behaglig atmosfär och lättare gravitation än jorden. På något sätt tycktes alltsammans samarbeta för att få Coral att gäspa nästan oupphörligt. Mellan gäspningarna ursäktade hon sig gång på gång för Dreas, som tåligt nickade och sade att han förstod. Hon somnade medan de åkte magnetbana till Libitum, numera planetens största stad, och igen i automattaxin till universitetet. Dreas väckte henne och berättade att Raven-universitetet hade fått sitt namn efter Ryland Raven, en känd mecenat från tiden när portar placerades ut och mänskligheten spred ut sig till stjärna efter stjärna. Alpha var en av de tidigast koloniserade planeterna och Raven-universitetet var ett av de äldsta lärosätena utanför jorden, och en eftertraktad studieplats för många.

”Och du slipper undervisa”, sade Dreas. ”De flesta doktorander undervisar ju på grundkurser och liknande, men ingen av er som arbetar med det här projektet.”

”Skönt”, sade hon. Ordet var nästan en suck. Hon hade inte tänkt så mycket på den detaljen men insåg genast att Dreas hade rätt. Att undervisa studenter skulle uppta en mängd tid och dessutom fanns risken för att råka nämna något som inte borde bli offentligt.

”Och här bor du.” Bilen stannade och Dreas hade chipbetalat och lyft ut hennes väska innan hon själv hade

krånglat sig ur. Hon såg upp mot den enorma kolossen av – ja, vad? Ett vitt och blankt material.

”Belzonemarmor”, sade Dreas. ”Jag undrade också första gången. Den är tydligen lättbruten och billig. Få universitet har forskarbostäder i marmor.”

Han följde henne upp, visade hur hissen fungerade, visade var nödutgångarna fanns. ”Men det brinner aldrig här. Alpha har perfekta skyddsåtgärder mot det mesta. Sov gott så hämtar jag dig i morgon bitti.”

Sedan var han borta. Hon gäspade igen och undrade varför hon kände sig lite besviken. Känslan försvann när hon såg sig i spegeln: enorma svarta ringar under ögonen. Lika bra att han inte såg henne sådan.

Men det, påpekade hennes överjag, hade han redan gjort. Hela dagen.

Hon satte sig på sängen och krånglade av sig skorna. Lägenheten bestod av sovrum, vardagsrum, kök med matrum och ett badrum. Allting verkade helt nytt och när hon tog en titt i kylan visade den sig vara välfylld. Frysens också. Allt var etiketterat. Hon kände igen många namn på matvaror men andra var mysterier. Sizlak, vad var det?

Nästa gäspning tvingade nästan ner henne på knä. Hon höll handen vid munnen för att ha lite kontroll över efterskalven. Hon tog sig till sängen, drog av sig byxor och tröja och lät dem falla i högar på golvet. Lakanen var sköna mot kroppen. Och sedan insåg hon sin miss. Ljuspanelerna i taket var på. Hon var redan på väg att resa sig när hon mindes var hon befann sig.

”Släck.”

Rummet lydde genast. Bara några stjärnor syntes utanför. ”Gardiner”, sade hon, och rummet bäddade in henne i behagligt mörker. Mörkret smög sig in i henne och hon sov.

Hon tyckte att hon knappt hade hunnit sluta ögonen innan rummet vänligt väckte henne. "Coral. Dreas Argeloos hämtar dig om en timme." Coral sträckte på sig, funderade sömnigt på att be rummet väcka henne igen om tio minuter men ändrade sig och satte sig upp. Bättre att ha lite tid på sig. Rummet hjälpte henne att göra frukost och hon åt med utsikt över universitetets tak och pelare och utsmyckning - förmodligen skrytsamma monument över gamla forskare och finansiärer. Hon duschade länge och njutningsfullt, valde en elegant kostym ur sin väska, ändrade sig och bytte till en knälång och somrig klänning. Sandaler.

Någon jacka borde inte behövas.

Dreas hämtade henne och guidade henne under en promenad på bara några minuter. "Här är alltså ett av studentområdena. Här framme -"

"Ursäkta", sade Coral, "hur många studenter finns det här?"

"Vid det här universitetet? Ungefär sju tusen."

"Wow."

"Ja, inte sant? Ceti Alpha lever ju på två saker, forskning och marknadsföring. Många kommer hit -"

"Marknadsföring?"

"Visste du inte det?" Han såg på henne, kanske lite roat. "Det var här de uppfann privata världar. Känner du till?"

"Jag har hört uttrycket."

"Okej. Tänk dig att du vill äta på en restaurang. Läget är bra, maten är berömd, men när du kommer dit är det fullt av berusade studenter. Till exempel. För ett par hundra år sedan kom någon på ett sätt att använda nätet för att skärma av allt utanför bordet. Hur stökigt det än är på stället så kan du sitta i en liten simulerad bubbla som du väljer själv - det kan vara Waikiki, kanske, eller vad som helst."

"Ja. Jag minns. Men används det där fortfarande?"

”Inte så mycket. Om du vill kan jag ta dig till ett sådant ställe. Det var mest en ganska kort trend. Men den fick igång ett antal PR-byråer här, och nya teknologier, och det där blomstrar fortfarande. Den rosa klossen till höger är Stockhausen Hall, en konserthall. Och där framme ...”

Corals nya kollegor var redan på plats när hon och Dreas kom upp till AI-institutionens åttonde våning. Karen Freuchen reste sig upp, kom fram och hälsade, en blond kvinna i trettioårsåldern. Hennes leende var oemotståndligt, som en naturkraft, men Coral kunde ana ett allvar under. Coral fastnade för ett lustigt drag i kvinnans ansikte: ögonbrynen fullföljde mycket markant näsans linjer. Den detaljen gjorde på något sätt hennes ansikte mycket uttrycksfullt – hon log, eller rynkade pannan, med hela ansiktet. Hennes uttal var lite suddigt, särskilt vid tillfällena som det här, när hon verkade vara en liten aning spänd eller nervös. Karens huvudinriktning var språk och beteende och Coral tyckte genast om henne.

De två andra forskarna satt kvar vid kaffebordet. John Guines var lång och mager, kanske fyrtio år gammal, och hade ett ansikte där dysterheten med tiden hade bitit sig fast. Att le verkade vara en ansträngning och när leendet var över föll ansiktet automatiskt tillbaka i buttra linjer.

Guines var infödd på Alpha. Hans kollega och parhäst Anton Schroeder från Schweiz var Guines motsats, kortvuxen och mörkhårig och rundlagd, alltid beredd med mer eller mindre dåliga skämt och med ett litet men ibland irriterande väsljud i andningen. ”Det är inte dålig kondition”, försäkrade han. ”Bara en medfödd missbildning. En del tycker att hela jag är en missbildning.” Ingen skrattade. Schroeder fortsatte genast: ”Vi tänkte att vi kunde förklara läget.”

”Hemskt gärna”, sade Coral. ”För ett standarddygn sedan visste jag ingenting om det här. Jag vet inte så mycket mer nu – bara att det handlar om jinner och att vi ska försöka förstå dem.”

”Jag måste bara säga en sak först.” Det var Dreas. ”Karen har träffat mig förr men ni vet inte vem jag är.” Han nickade mot de två männen. ”Jag kommer att vara ett slags medhjälpare och alltiallo, om ni till exempel behöver få igenom ett beslut snabbt, om ni behöver mer resurser eller måste komma åt något hemligstämplat. Jag har tillgång till det allra mesta som vi vet om jinner och ni kan betrakta våra resurser som ... ja, som i princip obegränsade. Jag kommer att vara här nu en stund, men jag har andra saker för mig också och om ni behöver mig när jag är borta så näta bara.” Corals nät klingade mjukt och hon visste med ens hur hon kunde få tag på Dreas. Han fortsatte: ”Så visa oss allting.”

”Och här är själva huvudpersonerna. Om de nu kan betraktas som personer.”

Coral och Dreas hade snabbt guidats genom sex eller sju olika rum: en liten föreläsningssal, två eller tre laboratorier, Karens kontor och sedan Guines och Schroeders. Coral undrade varför det kändes så självklart att tänka på den danska kvinnan som Karen och på männen med deras efternamn. Men hon var nöjd med att få dela kontor med Karen. ”Att hitta ett ledigt kontor till var tyvärr omöjligt”, meddelade John Guines beklagande.

De var framme vid den mindre avdelning i avdelningen där jinnerna hölls inspärrade. Guines knackade in en kod och öppnade en av allt att döma mycket tung dörr. Schroeder väntade tills alla andra var inne, följde själv efter och stängde noggrant dörren.

Rummet var drygt sex gånger fyra meter i fyrkant och innehöll inget annat än några stolar och två små bord. Stolarna stod riktade mot den grå och tomma bakre väggen, som i en teatersalong. Anton Schroeder gick till en panel på den högra kortväggen och slog om en strömbrytare.

”Vi vet att det verkar primitivt”, väste han, en aning andfådd efter promenaden. ”Men ingen får ha sitt nät på här inne.”

Coral stängde genast sitt. ”Varför det?” frågade hon.

”Vi vet för lite om vad jinnerna kan göra.” Han slog ursäktande ut med händerna. ”Det är bäst att vara på den säkra sidan. Den säkra sidan av väggen, till exempel.”

Guines slog om en strömbrytare till. Den grå väggen framtill tycktes lösas upp i luft. Bortom den stod eller satt fyra personer.

Nej, ändrade Coral sig snabbt. Inte personer. De fyra var utmärkta kopior men något var fel ... ett slags *stelhet*, bestämde hon. Inte som robotar utan snarare som gamla eller sjuka människor.

Alla fyra var mycket androgyna och såg exakt likadana ut: svarthåriga, med bleka kaukasiska drag. Det enda som skilde dem åt var färgen på deras skjortor.

”Det här är Coral, vår nya kollega”, sade Schroeder. ”Var snälla och presentera er.”

Den sittande jinnen längst till vänster bar en vit skjorta. Den reste sig upp, stelt men inte ansträngt. ”Jag är Alpha.” Den närmast till höger, i gul skjorta, stod redan upp och nickade kort. ”Jag är Bravo.” De två återstående bar grönt och blått och stod snabbt upp medan de presenterade sig som Charlie och Echo.

”Har du några frågor till dem?” sade Guines till Coral.

”Nej ... inte just nu.” Hon kände sig en aning förvirrad. ”Kanske det här med namnen -”

”Då tackar vi för oss och kommer snart tillbaka.” Guines avbröt henne mitt i en mening och släckte genast. Coral ville säga något men den dystre mannen gjorde en avvärjande gest.

”Vad gör de nu?” sade Karen när dörren var stängd. ”Ni övervakar dem förstås hela tiden?”

”På alla sätt vi kan.” Schroeder ryckte på axlarna. ”Det kan verka grymt att ha dem instängda i mörker större delen av dygnet men de vill själva ha det så. De har något som motsvarar vårt nät och tycks kunna sysselsätta sig. Hur vet vi inte men vi tror inte att de reciterar poesi. Kanske det blir ni som löser den gåtan.”

Coral sade: ”Varför är de exakt likadana?”

”Jinner är ju formskiftare. De har själva valt det här. Skjortornas färger - de har förresten inga 'kläder' på sig, skjortor och byxor och skor är delar av dem själva - har vi bett dem om. Alpha är ljusast, Echo mörkast.”

”Och var finns Delta?” sade Karen.

”Där”, sade Guines, plötsligt mer pratsam, ”har ni ett typiskt exempel på skillnaden mellan jinner och människor. Jinnerna är otroligt begåvade. När vi testar dem med klassiska och moderna intelligenstest ligger de utanför skalan - kanske mellan 300 och 400, vem vet, och eftersom de har ständig kontakt med varandra skriver alla samma resultat. Möjligen är de något slags kollektiv intelligens. Men de *verkar inte intresserade*. Vid det här laget känner de till de flesta mänskliga språk och alfabeten och de vet mycket väl att orden Alpha, Bravo, Charlie används för att bokstavera. Det var Anton -” Schroeder gjorde tummen upp och flinade - ”som kom på att hoppa över en bokstav. De har aldrig reagerat på den saken. Alla människor som kommer hit undrar om det är synd om dem, och varför Delta saknas. Men jinnerna bryr sig inte om någonting. De bara accepterar.”

Det blev tyst för ett ögonblick och Coral ställde en fråga. Dreas hade redan svarat på den men hon måste bekräfta. Hon sade: "Jag är alltså Coral Ramsay. Jag var fånge i ett jinnskepp under kriget. Var det de här jinnerna som höll mig fången?"

"Nej." Guines nickade för att visa att han redan visste. "Jag förstår vad du menar men de här är inte jagmedvetna."

"Kände de igen mig nu? Om alla jinner ... vet samma saker? Jag var tolv år gammal då."

Schroeder sade: "Vem vet? Du får fråga dem."

Dreas försvann någonstans. Coral och Karen fick varsin fysisk pad. Schroeder besvarade deras frågande blickar: "De här är oskulder. Det betyder att de aldrig har haft kontakt med nätet. Alla data är inskrivna för hand, eller inspelade med mikrofon, och om ni hittar något konstigt är det antingen vi som är konstiga i huvudet eller jinnerna som har påverkat oss. Men det här är vad vi vet hittills och det är inte mycket. Vi har vad vi har och mer kan vi inte ge er."

Han gick. Karen stängde kontorets dörr, drog fram en stol åt Coral, satte sig vid skrivbordet och sa: "Oj."

"Ja. Verkligen." Coral satte sig mittemot.

"Jag vet inte varför men ... det känns som om jag borde be om ursäkt."

"För vad?"

Karen nickade mot dörren. "De där två."

"Du känner dem inte sedan förr?"

"Inte alls. Jag hade suttit med dem i två minuter innan ni kom. Jag funderade faktiskt -" hon skakade på huvudet vid tanken - "på att näta Dreas och be honom låta dig slippa det här jobbet."

”Vi klarar oss”, sade Coral. ”De är bara tölpiga. Inget att oroa sig för.”

”Nej. Men det hade känts bättre med två sexiga och smarta och schyssta killar, eller kvinnor.” Hon suckade. ”Vi får göra det bästa av det. Låt oss börja. Jag vet ju att du var jinnernas fånge och löste ett problem som hade med portarna att göra. Men kan du berätta lite själv? Om hur det kändes? Hur det var att vara du?”

”Vilka *qualia* jag upplevde?”

Karens ögonbryn flög upp. ”Exakt.”

Coral berättade.

Hennes föräldrar hade tagit med henne på en resa hit till Alpha i ett litet familjeskepp, en liten familjesemester medan de färdades från en port som låg vid en annan planet i systemet, ett par veckors resa från den här. Det var först lite spännande att färdas i ett nytt solsystem men blev snart mycket enahanda. En morgon, just när hela familjen Ramsay började bli uttråkade, hade jinnerna tagit över. Kriget hade nyss börjat och ingen hade ens sett en jinn. Jinnen som väckte Coral hade format om sig till en exakt kopia av hennes mamma och Coral kunde inte veta att hennes föräldrar låg nedsövda i flyttankar.

Det första Corals falska mamma visade henne var Coral själv, också sovande i en flyttank. ”Mamman” berättade att ”Coral”, den som kände sig så, var Corals medvetande i en avatar och att Coral skulle slippa ha tråkigt under resan genom att avataren spelade ett virtuellt spel: spelet med de flygande öarna.

Spelet innehöll en chat, förmodligen för att allt Coral fick veta och allt hon undrade över skulle bli känt för jinnerna. Coral trodde att hennes föräldrar också hade valt virtuella världar och att det var en avatar för hennes mamma som hade placerat henne i spelet. Via chatten fick hon snart

kontakt med Dreas Argeloos, då nyss utsedd till sambandsofficer på stridsskeppet *Kerimov*, och tillsammans med honom räknade hon ut dels att de måste befinna sig i samma system - meddelanden kom fram på några ljusminuter - och dels att de svävande öarna i spelet symboliserade portar.

Till sist kunde Coral använda spelet för att förstå hur portarna fungerade. Den saken var en välbevarad hemlighet, just för att ingen skulle kunna använda portarna för illvilliga syften: teknologin "rullade ihop" avståndet mellan portar till en mikrodimension. Vid det laget hade Coral blivit misstänksam och ville inte berätta för sina simulerade föräldrar, som först blev nyfikna och sedan mer och mer påstridiga. Men när Dreas kom på idén att ladda upp ett medvetande - uppladdning var fortfarande en osäker procedur, och Medeya Eleyans sinne var inte det mest stabila i samväldet - och skicka det till jinnerna som ett virus föll hela jinnernas flotta sönder: jagmedvetandet gjorde jinnerna handlingsförlamade. Några enstaka jinnskepp förstod vad som hände och avbröt alla kontakter med andra men förintades eller tillfångatogs.

Coral ryckte på axlarna. "Så ungefär."

"Drömmer du om det där?"

"Händer. Inte så ofta."

Karen såg på henne innan hon lågmält sade: "Säg till om det är något."

"Självklart. Jag är rätt balanserad."

"Men det är första gången du ser jinner sedan ... sedan dess?"

Coral sade: "Var lugn. Jag säger till."

Karen slappnade av och log sitt stora leende. "Bra. Jag föreslår att vi börjar där din historia slutade. Vi börjar med medvetandet."

"Jinnernas?"

Karen viftade med handen. "Medvetande generellt. Vad är det för något?"

"Du vet förstås mer än jag." Coral tänkte. "Okej. Det finns två kategorier. Den första är fenomenmedvetande, det vi nämnde nyss, *qualia* - att se en färg, känna strukturen på en yta, höra ett ljud, känna smak och så vidare. Människor och alla högre djur har ett ständigt sådant medvetande. Det är praktiskt att känna smärta från eld eller sår. Men datorer och andra apparater, eller lägre djur, är inte medvetna om hur något *känns*, de har inga resurser för sådant. Det går egentligen inte att tala om fenomenmedvetande i ord, för så snart vi sätter ord på någonting - 'det smakar sött' - har vi kommit till accessmedvetande, så att vi är medvetna om smaker och ljud och så vidare och kan minnas dem, fundera på dem, diskutera dem med andra och så. Det är teoretiskt möjligt att ha accessmedvetande utan jagmedvetande, men i praktiken är de orden oftast synonyma. Innan jinnerna fick Medeya Eleyans virus var de inte accessmedvetna. De var kanske inte ens fenomenmedvetna, de var bara extremt avancerade räknemaskiner. När de blev medvetna hamnade de i ett slags chock och var lätta att ta hand om."

"Vad hände med Eleyan?"

"Hon var ju en intressant figur. Det där var säkert inte hennes riktiga namn. Hon hade levt ett vidlyftigt liv -"

"Vidlyftigt? Vad betyder det för dig?"

Coral blev lite ställd av frågan. "Ja ... allt möjligt, droger, brottslighet, sex ..."

"Håller du hennes sexliv mot henne? Jag är själv rätt vidlyftig på det sättet."

"Nej - jag uttryckte mig klumpigt - ursäkta, jag rörde ihop det med brottsligheten."

"Sex är lyckligtvis lagligt. Jag utnyttjar den saken så mycket jag kan. Gör du?"

Coral stirrade på henne men insåg snabbt att frågan var ärligt menad. "Inte så mycket", sade hon, "att jag diskuterar mitt privatliv med någon jag nyss har träffat."

Både Karens ögonbryn och händerna flög upp. "Ursäkta. Jag kan vara lite rättfram ... ja, klumpig ... ibland. Det är inte illa ment. Tillbaka till Medeya Eleyan."

"Ja ..." Coral var tvungen att tänka efter - "en del brottslighet alltså. Jag är säker på att hon hade varit inblandad i ett mord, i och för sig på någon ytterst obehaglig figur. Möjligen skulle imperiet ha hjälpt henne med en ny identitet men hon valde en annan utväg. Hon reste till Omega."

"Omega ..." sade Karen tyst. "Drömmarnas hem. Är hon kvar där?"

"Jag har ingen aning. Har inte hört någonting om henne sedan dagen när kriget slutade."

Karen tänkte och sade sedan: "Har du funderat på hur det var för jinnerna att bli medvetna?"

"O ja. Massor. Eftersom jag jobbar med exoliv och vi vet att det finns fler avancerade kulturer än jinnerna tänker jag rätt ofta på sådana saker."

"Berätta."

Det var Corals tur att fundera en stund. "Så här tror jag ..." sade hon sedan. "Vi föds utan accessmedvetande. Det sägs att barn föds till ett 'oceaniskt' tillstånd, där de inte vet skillnad mellan sig själva och världen. Men med tiden lär sig barnet att en förälder kommer om barnet skriker, och så vidare. Någon gång ungefär i ett- eller tvåårsåldern blir barnet förtjust i ordet 'nej' och hur användbart det är, och det tror jag kan vara det viktigaste steget mot jagmedvetande. Men det är en lång och komplicerad väg som alla människor har gått. För jinnerna hände alltihop på ett ögonblick. Jag minns hur de stod där, i vårt lilla skepp, omformade till mamma och pappa, och mumlade ungefär så